

λέως, αποκαλύπτεται. Ποία αναγνώρισις!

Η έκπληξις του Γελίμερ, βλέποντος εις εκείνην την θεσιν τόν Βελισάριον, είνε απέριγραφτος. Καί όταν μανθάνη, ότι συκοφαντία φίλων τόν κατέστρεψαν, αναλαμβάνει αυτός, ο εχθρός, να τας διαλύση. Αναχωρεί μαζί με τόν Βελισάριον, φθάνει εις τόν Βυζάντιον, παρουσιάζεται πρό του Ίουστινιανού, τόν διαβεβαιώνει ότι ο Βελισάριος υπήρξε πάντοτε και είνε ακόμη ο στενωτέρως του φίλος, και ζητεί την χάριν του. Συγχρόνως ή πλεκτάνη αποκαλύπτεται, διότι ο πλαστογραφήσας την ένοχοποιητικήν έπιστολήν αναγκάζεται να ομολογήση τόν έγκλημά του. Πόσον μεγάλη είνε ή μετάνοια του Ίουστινιανού! Έκδύεται την πορφύραν και τόν στέμμα, και ταπεινός, γονυπετεί πρό του Βελισαρίου και του ζητεί συγγνώμην... Άλλ' ο γέρον Βελισάριος, εξητλημένος πλέον από τας τόσας κακουχίας, ασθενής, έτοιμοθάνατος, δέν άντέχει εις την τελευταίαν συγκίνησην, και την στιγμήν εκείνην πίπτει και έκπνέει εις αυτό τόν προτεμένισμα, εις τόν πρόδρομον των ανακτόρων, εις την όροφήν του όποιου είνε ζωγραφισμένοι οι θριαμβοί του, όλη του ή δόξα!...

Αυτή είνε ή υπόθεσις του ιστορικού δράματος του κ. Πολέμη, τόν όποιον παίζεται εις τόν Η. Βαριετέ. Με τούς ώραίους του στίχους, με τας δυνατάς του σκηνάς, και με την καλήν υπόκρισιν των ήθοποιών, είνε μία απόλαυσις, την όποιαν, άν σάς έδιδετο εύκαιρία, δέν θα ήθελα να χάσετε.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια).

Κανείς δέν τούς παρεξήγησε. Μόνη ή λαίδη Στάγγωπ έσκέφη ότι ή καρδούλα μιας καλής κόρης θα έκτυπούσε σφοδρότατα με τόν έρχομόν των δύο νέων. Καί δέν είχεν άδικον, αφού και ή κυρία Τερνάν, ή όποία από πολλού έγνώριζε τόν μυστικόν της κόρης της, δέν έδυσκολεύθη να ένοήση πρός ποίον άλλον διηθύνοντο μέρος από τά φίλιά της Άννας πρός τόν αδελφόν της. Ίσως να τόν ήγνώσε και ο Ίάκωβος. Καί μόνος ο Ούιλ έμεινε τυφλός, νομίζων ότι όλη ή συγκίνησης της αδελφής του ήτο δι' αυτόν και μόνον...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έπέρασαν αρκετά χρόνια. Η κυρία Τερνάν και ή Άννα δέν κατοικούν πλέον εις την Ουτακαμόνδην. Ανεχώρησαν από τας Ίνδιαις, όλίγας ημέρας μετά την άφιξιν των δύο νέων εις την Μαδράς. Ο Σουρκούφ προσεφέρθη να τας φέρη όπισω εις την

πατρίδα των, και ή πτωχή μητέρα, ή όποία δέν εύρισκε πλέον την ψυχικήν καρτερίαν να χωρισθί από τόν υιόν της, απέφασε να τόν συνοδεύση, και έδέχθη αυτήν την πρότασιν.

Ήτο άλλως τε ανάγκη να επανέλθη εις την Γαλλίαν ο Γουλιέλμος δια να συμπληρώση τας σπουδάς του και να προετοιμασθί δια την Ναυτικήν Σχολήν, όπου τόν παρώτρυνεν ή φιλοδοξία του να εισέλθη.

Όσον δια την Άνναν, περιττόν να ειπωμεν πόσον ή ιδέα ότι θα επανέβλεπε την Γαλλίαν, ήνωμένη με την ιδεάν ότι θα εταξείδευε με την συντροφίαν εκείνην, ήτο προωρισμένη να της άρση. Την έδέχθη λοιπόν με άληθινήν χαράν.

«Ανεχώρησαν δια την Ουτακαμόνδην...» (Σελ. 248, στ. γ')

Έν τούτοις ή αναχώρησις δέν έγινε χωρίς συγκινήσεις. Δέν φεύγει κανείς από τόπον όπου έζησε τόσον καιρόν, από τόν σπίτι όπου έκλαυσε και προσηυχήθη, όπου έγέλασε και είδεν ώρας εύτυχίας, χωρίς να του σφιχθή ή καρδιά. Την στιγμήν που έπρόκειτο να αποχαιρετισουν, δια παντός ίσως, αυτήν την στέγην, ή όποία τόσον καιρόν τούς είχε στεγάση, αυτόν τόν κήπον, όπου ή κυρία Τερνάν είχε περιφέρει την μελαχολίαν της και ή Άννα τας νεανικά της όνειρα, αυτούς τούς υπηρέτας, οι όποιοι τούς ήσαν άφωσιωμένοι και έκλαιαν, δάκρυα έτρεξαν από τά μάτια των.

Καλήν άντάμωσιν έλεγεν ή Άννα, ή όποία ήτο νέα.

«Έχετε ήγειά! έλεγεν ή μητέρα της ή όποία παντού έρριπτε τόν βλέμμα της, δια να συμπαραλάβη ζωηροτέραν εις την μνήμην της την εικόνα του χλοερου έρημητριού των, τόν όποιον και αι δύο είχαν αγαπήση.

Ο Κλαβαγιάν και ο Ούιλ, οι όποιοι έβλεπαν, γεμάτοι και αυτοί από συγκίνησην, την λύπην των, ήναγκάσθησαν να

παρέμβουν δια να τας αναγκάσουν να ναχωρήσουν.

Έν ακόμη τελευταίον βλέμμα, μίαν ακόμη χειρονομίαν αποχαιρετισμού, και εξαφνα, εις την καμπήν της όδου, τα πάντα εξαφανίζονται. Η άμαξα τροχάζει τώρα πρός την κατοικίαν του Ίρλανδου και της οικογενείας του.

Ω! αυτός ο δρόμος! πόσας φορές δέν τόν έχουν διατρέξη πεζή ή έφιπποι, δια να μεταβούν εις την κατοικίαν των φίλων των. Καί ιδού τώρα ή Άννα, ή όποία έχει κάμη πολύ συχνά έφιππος αυτόν τόν περίπατον, συνοδευομένη από τόν Φρέδ ή τόν Άλιν, ή και τόν Σέσιλ, ένθυμείται την περιφημον εκείνην ήμέραν, κατά την όποιαν ο πρωτότοκος τώ

Ο Δόνοβαν εις στιγμήν δυσθυμίας, τή ειπε :

«Ήσουν τόσο δά κοριστάκι τότε, και ο κ. Κλαβαγιάν ήθέλησε να γέλαση μαζί σου.

Αυτός όμως δέν την έπεριπαίξεν. Αυτός επανήλθε. Καί τώρα έργεταί και την παίρνει δια να την οδηγήση εις την Γαλλίαν.

Η Άννα γνωρίζει πολύ καλά ότι είνε ακόμη παραπολύ νέα δια ύπανδρευθί, δέν άμφιβάλλει όμως ότι αυτό θα γίνη μίαν ήμέραν και είνε αποφασισμένη να περιμεινή με ύπομονήν εκείνην την ήμέραν...

Ο άποχωρισμός από τούς φίλους των ήτο ακόμη οδυνηρότερος.

Αγαπούσαν όλοι, ο πατέρας, ή μητέρα και τά ξε άγόρια, είνενας τας δύο Γαλλίδας, που έφερναν εις τόν σπίτι των τόσην χάριν και τόσον θέληγτρον, την γλυκείαν οικειότητα και πολλάκις την εύθυμίαν.

(Έπεται τόν τέλος) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατά τόν γαλλικόν του Πέτρον Ματί.)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΤΣΟΚΟΛΑΤΑ

Εις τόν παρθεναγωγείον, όπου είνε έσωτερική ή Μπεμπέκα, όταν έλθη τόν Πάσχα, κάμνουν εις τά κορίτσια, που μένουν εις τόν σχολείον εκείνην την ήμέραν, ένα ώραίο παιγνίδι.

Κρύβουν εις τόν κήπον, μέσα στές μολόχες, στα χορταράκια και στα λουλούδια, τά κόκκινα αυγά του Πάσχα. και τά κορίτσια, τόν απόγευμα, έπειτα από την Αγάπην, όταν επιστρέφουν από την έκκλησίαν, σκορπίζονται εις τόν κήπον και ψάχνουν να εύρουν τά κόκκινα αυγά. Κάθε αυγό είνε στολισμένο με χρυσές και χρωματιστές ζωγραφίτσες, και έχει επάνω από ένα

«Έχουσε τόν φλυτζάνι...» (Σελ. 309, στ. α')

ώραίον ρητόν γραμμένον με άσπρα γράμματα...

Άλλά τί έχει ή Μπεμπέκα σήμερα, ήμέραν του Πάσχα—χρονιαρά μέρα! —και είνε κασουφιασμένη; Ούτε γυρίζει να κυττάξη την φιληνάδα της, την Λιλίκα, που πάντα δίπλα της κάθεται εις τόν θρανίον, εις την τάξιν, δίπλα της εις τόν τραπέζι, εις την τραπέζαριαν! Μα και ή Λιλίκα φαίνεται κακιομένη κ' έχει μισογουρισμένη την πλάτη στην Μπεμπέκα, και ούτε την φωνάζει να δούνε μαζί τας εικόνας στό μεγάλο χρυσό βιβλίον που κρατεί!

Η Λιλίκα, από άπροσεξίαν της, τόν πρωί, αναποδογύρισε και έχυσε τόν φλυτζάνι της Μπεμπέκας με την πασχάλινην τσοκολάτα με γάλα, και ή Μπεμπέκα έτίναξε της Λιλίκας μιά μπατόρα—πασχαλιγή! Τόν άριστερόν μάγουλο της Λιλίκας ακόμα είνε κόκκινο.

Είνε λοιπόν τώρα μαλωμένες και δέν μιλιούνται κατά βάθος όμως είνε λυπημένες που έμάλωσαν, διότι ήσαν πολύ αγαπημένες.

Η υπερηφάνεια όμως, αυτό τόν κακό έλάττωμα που έχουν πολλά κοριτσάκια, δέν τές αφήνει να αγαπήσουν άλλον. Ούτε ή μια ούτε ή άλλη δέν θέλει να «προσπέση πρώτη».

Τόν μεσημέρι, εις τόν τραπέζι, ή Μπεμπέκα καμόνεται πως δέν βλέπει την Λιλίκα και πιάνει κουβέντα με την διπλανή της από τόν άλλο μέρος. Εις την έκκλησίαν όμως, την ώραν της Αγάπης, όταν λέγουν τά Εθαγγέλια σε πολλές γλώσσες, ή Μπεμπέκα στέκεται συλλογισμένη. Δύο φωνές όμως μέσα της: ή φωνή της υπερηφανεάς της :

— Φταιγει ή Λιλίκα! ας ήτανε προσεκτική...

Και ή φωνή της συνειδήσεως :

— Η Λιλίκα εξήτησε να σου δώση τόν δικόν της φλυτζάνι με την τσοκολάτα της, δια να διορθώση τόν σφάλμα της! εσύ όμως της έφέρθης σαν κακό κορίτσι! θυμόνεις εύκολα, και τότε δέν ξέρεις τί κάνεις, Μπεμπέκα!

Η φωνή της υπερηφανεάς βουίζει τότε σαν μύγα στό αυτιά της, και σκεπάζει την φωνήν της συνειδήσεως :

— Η Λιλίκα έκαμε την αρχήν! αν ή Λιλίκα δέν έρριχνε τόν φλυτζάνι, ή Μπεμπέκα δέν θα της έδινε τόν μπατόσα.

(Έπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Εις τόν μεγαλοπρεπέστατον όμως μαρμάρινον περιστόλιον του σπιτιού είχαν έμφανισθί δύο άλλαι γυναίκες. Πρώτη πρώτη ή κυρία Σούμανων, ή δασκάλισσα των παιδιών, την όποιαν, αγαπητοί μου αναγνώσταί, δέν πρέπει να φαντασθήτε με τόν μακρόν γωνιώδες πρόσωπον, τά μακρού δόντια, τά μακιά μαλλιά και την γυποσιδή μύτην, όπως συνήθως ζωγραφίζονται αι Άγγλίδες ή Αμερικαν-

αλλά την είχαν βγάλη και την έλεγαν Ήλιοπρόσωπη, διότι τόν πρόσωπό της ήτο σαν χρυσαμένο από τόν ήλιο. Αυτή ήτο ένα είδος οικονομού, ή όποία ήτο έπιφορισμένη να οδηγή και να διευθύνη τας υπηρετριάς της Ξυνηθόσουσας, και είχε και αυτή όλην την εμπιστοσύνην των κυριών της, οι όποιοι μάλιστα την αγαπούσαν πάρα πολύ.

Αμα με είδαν ή κυρία Σούμανων και ή Λάι-Λάι, έβαλαν τά ξεφωνητά από την έκπληξίν των κ' έτρεξαν κοντά μου, δια να με ίδούν καλλίτερα και να εύχηθούν τόν καλώς-ώρισες εις τόν παλαιόν φίλον του σπιτιού, τόν Θωμάν Στίκ.

Όλοι έχουν καταβή τώρα από τόν άμαξί. Με ξαναφιλούν, με περικυκλώνουν... δίδουν εξηγήσεις εις την δασκάλισσαν και την οικονομόν δια τόν έρχομόν μου και δια τά σπάνια προτερήματά μου. Να τώρα και ο Μπόμπυ-Μπόψ και ή γυναίκα του, ή Άσπροχιόνα, που εύρίσκουν την εύκαιρίαν να πλησιάσουν και αυτοί με τές μύτες των ποδιών, από την μεγάλην των περιέργειαν.

Μπορεί έρθης, Άσπροχιόνα, λέγει ο άράπης στην άραπίνα του... ποπόταμος ήμερος σαν άρνί...

Άλλά, καθώς βλέπω εκείνους τούς δύο μαύρους, κ' έχω δέν ξεύρω τί με πιάνει. Η άνάμνησις των Νυάμ-Νυάμ μου έργεταί εις τόν πνεύμά μου κ' ένα έξασθικό άναμμα θυμού. Αρχίζω να κλωτσώ, βγάζω ένα φοβερό μούγγρισμα και σηκώνομαι όρθος σαν να ήθελα να όρμήσω επάνω στους δύο μαύρους.

Ωχ! τί τρομάρα! Η Άσπροχιόνα, κ' ένα ούρλιασμα σαν άλεπού, που πάνε να την σφάζουνστρέφει τά νάτα και τόν βάζει στό πόδια κατά τόν σπίνι. Ο άνδρας της κάμνει ένα άλμα δύο μέτρων εις

«Ωχ! τί τρομάρα.» (Σ. 309.) τόν άέρα, και με τά μάτια

του πεταγμένα έξω περισσότερο από πρίν, γλυστρά και ξεπλώνεται προύμυτα, καταμεσής εις την αύλήν, ενώ έσκουζε με όλην του την δύναμιν :

— Γιατί φεύγεις, Άσπροχιόνα; — αφού λέω έσένα, ποπόταμος όχι κακός, σαν ήμερος μύρμηκας! δέν φάει Άσπροχιόνα ποπόταμος!

Όλη ή οικογένεια Κοργρόζ έκρατούσε τά πλευρά της από τά γέλια. Κ' έχω τόν ίδιο.

Ήτο πραγματικώς για γέλια :

